



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **S. D.**  
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou  
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**  
pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. června 2022, č. j. OAM-35/ZA-  
ZA11-ZA16-2022, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I. Předmět řízení**

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

## II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy o svůj život. Z Turecka uprchl z důvodu vyhrožování otcem jeho přítelkyně smrtí, jelikož její rodina s jejím vztahem nesouhlasila. S ohledem na to se žalobce ve své domovské zemi necítil v bezpečí a uprchl. Na tamější policii se neobrátil, a to z důvodu, že je Kurd, přičemž dle jeho tvrzení v Turecku státní orgány pohlíží na kurdské obyvatelstvo jako na „osoby nižší kategorie“. Byl tudíž přesvědčen, že by mu bezpečnostní složky dostatečnou ochranu neposkytly, a na základě tohoto přesvědčení opustil Turecko. Přestože se jednalo o ryze „soukromý důvod“, poukazoval především na skutečnost, že místní bezpečnostní složky by mu s ohledem na jeho kurdskou národnost ochranu neposkytly.
3. Namítal, že žalovaný se nijak nezabýval postavením Kurdů v turecké společnosti a způsobem, jakým jim je poskytována ochrana, a zda je taková ochrana účinná. Žalovaný se dle jeho názoru ani nezajímal o důvody, proč se žalobce neobracel na příslušnou bezpečnostní složku. Odkaz žalovaného na Ústavu Turecké republiky, která má garantovat rovnost v právech, podle žalobce nezaručuje, že její literatura byla skutečně naplňována. Tímto se ovšem žalovaný nezabýval, byť bylo známo, že členové prokurdské politické strany HDP jsou omezováni na své osobní svobodě, stejně tak i jejich sympatizanti a dokonce i lidé, kteří se na sociálních sítích veřejně vyjadřují v neprospěch vládnoucí strany a hájí kurdská práva.
4. Následně odkázal na čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromí a rodinného života, obydlí a korespondence. S ohledem na kurdskou národnost ale žalobci ochrana těchto práv poskytnuta nebyla. Uvedl, že poskytování ochrany obyvatelům Turecka je prováděno diskriminačním způsobem, kdy etnickým Kurdům je poskytována ochrana mnohem slabší, než Turkům. Žalobce měl za to, že žalovaný byl povinen zjistit, zda by na žalobcův požadavek na poskytnutí ochrany vznesený na domovské bezpečnostní složky byl brán zřetel či nikoliv, což nijak nezjišťoval.
5. Žalobce dále uvedl, že od konce roku 2020 jsou zesíleny v Turecké republice „protikurdské nálady“, které započaly trestním stíháním bývalých i současných členů prokurdské politické strany HDP a reálnou hrozbou zrušení politické strany HDP. Žalobce nicméně není členem této politické strany, má ale za to, že hrozí-li politické straně, která zastává v zákonodárném sboru Turecké republiky ochranu práv kurdské etnické menšiny a je považována za vyloženě „prokurdskou politickou stranu“, její zrušení, kdy navíc eskalují ve vztahu k jejím bývalým a současným členům různá restriktivní opatření, dokresluje tyto události negativní přístup většiny „tureckého“ obyvatelstva vůči Kurdům.
6. Politická strana HDP je prokurdskou politickou stranou prosazující v tureckém parlamentu lidská práva kurdského obyvatelstva. S ohledem na to, že politické strany v Turecku nesmí být založeny na základě etnické příslušnosti, nemůže politická strana HDP vystupovat veřejně jako prokurdská strana, nicméně je všeobecně známo, že se jedná o politickou stranu složenou převážně z kurdských příslušníků usilujících o podporu Kurdů. Od počátku roku 2021 pak čelila tato strana hrozbě rozpuštění ze strany vládních představitelů, jež započala zatčením poslanců uvedené strany.
7. Odkazem na článek Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a

demokratický paradox, žalobce poukázal na citaci politoložky a turkoložky Karolíny Lahučkové, ve které uvedla, že „*novou vlnu omezování politických práv můžeme sledovat od března 2021, kdy vláda AKP spolu s MHP podala návrh na zrušení HDP a započala další vlnu omezování poslanecké imunity a zatýkání poslanců a jejich příznivců. Tato nová vlna omezování politické svobody opozice je tentokrát rozšířena z prokurdské HDP i na zástupce nejsilnější opoziční strany CHP. Magickou formulí se zde stalo obvinění z terorismu, tedy bezpečnostní hrozba pro turecký národ a tureckou demokracii.*“ V návaznosti na to poté poukázal na zprávu Amnesty International Stav lidských práv na Turecku v roce 2020, ve které bylo uvedeno: „*V říjnu (2020) bylo 20 bývalých a současných členů pro-kurdské strany Demokracie lidu (HDP), včetně starosty města Kars, Ayhana Bilgena, posláno zpět do vyšetřovací vazby za údajnou roli v násilných protestech v říjnu 2014. Obvinění vycházela převážně z příspěvků na sociálních sítích z oficiálního twitterového účtu HDP z té doby. Po zadržení Ayhana Bilgena v předsoudní vazbě ministerstvo vnitra dne 2. října jmenovalo guvernéra Karsu správcem obce Kars. Bývalí spolupředsedové Selahattin Demirtaş a Figen Yükkedag zůstali ve vyšetřovací vazbě v rámci téhož vyšetřování od září 2019. Koncem roku bylo u soudu prvního stupně v jednání nové obvinění několik dní poté, co Velký senát ESLP vyzval k okamžitému propuštění Selahattina Demirtaše, po zjištění, že byla porušena jeho práva na svobodu projevu, bezpečnost, svobodné volby a nebýt vystaven zneužití a omezení práv.*“

8. Závěrem žalobce shrnul, že ačkoli není členem politické strany, lze z uvedeného vypožorovat zcela jasnou „náladu“ v Turecku ve vztahu ke kurdským příslušníkům, ze které vyplývá, že rovnost v právech není zaručena bez rozdílu. Od konce roku 2020 probíhaly restrikce vůči členům prokurdské politické strany, současně hrozí i její zákaz. Konečně žalobce odkázal na návrh usnesení Evropského parlamentu o potlačování opozice v Turecku, zejména Lidově demokratické strany (HDP) ze dne 7. 7. 2021, ve kterém jednak kritizuje Turecko z nedodržování rozsudků ESLP a dále také zdůrazňuje nutnost znovu zahájit kurdský mírový proces.
9. Z výše uvedeného žalobce dovodil, že žalovaný nezjistil v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), stav věci, o němž nepanují pochybnosti a nezabýval se aktuální stále se vyvíjející politickou situací v Turecku a jejím dopadem na kurdskou menšinu. S ohledem na to navrhnul, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání.

### III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nijak neřešil problémy s otcem jeho přítelkyně, nežádal místní orgány o pomoc a rovnou ze země původu vycestoval. Nikterak neprokázal, že jsou v Turecku Kurdové považováni za osoby „nižší kategorie“. Dále se žaloba v podstatné části věnuje problémům politicky exponovaných Kurdů, přestože žalobce není politicky exponovanou osobou ani členem politické strany a se státními orgány nikdy neměl žádný problém. Žalovaný tudíž nerozumí tomu, proč se žaloba věnuje popisu situace skupiny osob, do které žalobce nepatří, k čemuž odkázal na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí.
11. Podle žalovaného je text žaloby účelovou snahou, jak azylovému příběhu žalobce dodat vážnost. Negativní situace, která je v žalobě popsána, se nicméně vůbec netýkala osoby žalobce. Za nelogickou pak žalovaný označil žalobní námitku, která žalovanému vytýká, že se nezabýval tím, zda je dodržována turecká ústava ve vztahu ke Kurdům, slovy „...byť“

*je známé, že jsou členové prokurdské politické strany HDP omezováni na své osobní svobodě...*“ Žalovaný nezkoumal postavení skupiny osob, do které žalobce vůbec nepatří, protože to podle něj nedává smysl, naopak dle jeho názoru konkrétně ve vztahu k osobě žalobce zkoumal situaci Kurdů, a to na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí.

12. S odkazem na napadené rozhodnutí žalovaný navrhnul, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

#### IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasil žalovaný výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
14. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).
15. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
16. Žalobce dne 10. 1. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně byl s žalobcem dne 19. 1. 2022 proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při tomto pohovoru se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že mu bylo jedno, do které Evropské země pojedě, že je v České republice se dozvěděl až v uprchlickém táboře. Dále sdělil, že naposledy v Turecku žil v Izmiru, kde pobýval asi 2 měsíce, předtím žil v Mardinu. Do Izmiru se přestěhoval s matkou, otcem a dvěma bratry, důvodem přestěhování byl žalobcův strýc, který vyhrožoval celé rodině. Následně žalobce sdělil, že vystudoval vysokou školu v oboru pomocný chirurg, ale kvůli svému původu si práci nenašel. Rodina na něj vyvíjela nátlak, aby si našel práci, vyčítala mu, že nepřispíval na provoz domácnosti. Práci nemohl najít z důvodu, že je Kurd, protože Kurdové jsou v Turecku považováni za nižší kategorii a nedostávají dobré práce. Také má velké problémy kvůli dívce, do které se zamiloval. Jedná se o dceru jeho výše zmíněného strýce, který žalobci nedovolil, aby si ji vzal. Na to ji žalobce unesl, strýc je poté pronásledoval a začal vyhrožovat celé žalobcově rodině, kvůli tomu se museli přestěhovat do Izmiru, kde je ale strýc opět našel. Vyhrožování zabitím stále pokračovalo, tento nátlak společně s nátlakem rodiny a neschopností najít si práci dále nemohl unést, a proto z Turecka utekl.
17. K počátku problémů se strýcem žalobce uvedl, že se s jeho dcerou znají již delší dobu, s tím, že první problémy začaly už v lednu 2021, když ho poprvé požádal o její ruku. Sňatek strýc odmítal z důvodu finanční situace žalobcovy rodiny. Vzhledem k tomu, že dům žalobcovy rodiny sousedil s domem žalobcova strýce, s dívkou se dále vídali a

žalobcova rodina ještě několikrát žádala o její ruku, strýc vždy odmítal. Následně se žalobce s dívkou dohodli, že utečou k jinému strýci do Izmiru, její otec to ale zjistil a v Izmiru je našel, společně se svými syny poté žalobce napadli a vytáhli na něj zbraň. Po tomto incidentu Mardin opustila i žalobcova rodina, jelikož strýc začal vyhrožovat i jim. Do Izmiru se tudíž v říjnu 2021 přestěhovala celá žalobcova rodina. Nátlak ze strany žalobcova strýce nadále pokračoval, strýc stále jezdil do Izmiru, přestal, až když žalobce Turecko opustil, od té doby výhrůžky pokračují jen na dálku. Žalobce dále uvedl, že přestože se dívka vrátila ke své rodině v Mardinu a je stále svobodná, strýc s vyhrožováním nepřestal, podle žalobce je to věc mentality, strýc se mu chce za předchozí únos dcery pomstít, to se na východě Turecka děje běžně. Také uvedl, že mu rodina opakované žádosti o dívčinu ruku vyčítá. Na policii se neobrátil, protože ta v Turecku u rodinných záležitostí nezasahuje, pouze v případech, kdy dojde ke spáchání trestného činu. Nicméně ani to by žalobcovu strýci nezabránilo jej zabít, podle žalobce jeho strýc ví, že může být trestně stíhán, to pro něj ale není důvod, aby se zastavil, jde o jeho čest.

18. Ke svému vzdělání žalobce uvedl, že dokončil studium vysoké školy v oboru pomocný chirurg v roce 2018, ale kvůli situaci na pracovním trhu, který nabízí málo pracovních míst, žádnou práci nesehnal, a když už se nějaké místo objevilo, získal je ten, kdo zaplatil nebo kdo má známé. Žalobce se tedy připravoval na další zkoušky, aby si rozšířil kvalifikaci a u toho krátce pracoval ve skladu lékárny. Na závěr pohovoru žalobce zmínil, že cestovní pas a vízum si nevyřídil, protože to bylo zbytečné a asi by mu ho nedali, navíc měl strach ze svého strýce a chtěl Turecko opustit co nejrychleji.
19. Žalobci byla dne 26. 4. 2022 dána možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně je doplnit. Žalobce se s obsahem správního spisu seznámil, žádné doplnění nenavrl. Zároveň mu byla poskytnuta lhůta k vyjádření k podkladům ve výši 15 dnů. Ve zmíněné lhůtě se pak žalobce k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil.
20. Dne 8. 6. 2022 bylo vydáno rozhodnutí, jímž žalovaný mezinárodní ochranu podle § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobci neudělil.
21. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný vycházel konkrétně z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. 1. 2022, ze zprávy ČTK ze dne 19. 4. 2022 s názvem Rusko a Ukrajina se přetahují o podporu Erdogana, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 126189-7/2020-LPTP ze dne 13. listopadu 2020 – Turečtí občané kurdského původu, ze zprávy Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) – Profil země: Turecko, dále z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z 19. května 2021 – Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi a také ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2020 Turecko.
22. Krajský soud vzal dále v potaz ty pasáže z dokumentů, které žalobce v žalobě citoval, tj. z článku Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox a ze zprávy Amnesty International Stav lidských práv na Turecku v roce 2020. Žalobce tvrdil, že se žalovaný nikterak nezabýval postavením Kurdů v Turecké společnosti ani způsobem, jakým jim je poskytována ochrana a výše uvedenými citacemi se snažil poukázat na fakt, že Kurdové jsou v Turecku terčem útlaku ze strany státních složek. Provedení důkazů celým obsahem uvedených dokumentů žalobce nenavrhol.

Krajský soud tak vychází z předpokladu, že z obsahu těchto dokumentů považuje žalobce za relevantní právě toliko uvedené jím citované pasáže.

23. Z předmětné citace z článku Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox plyne, že se týká potlačování politických práv prokurdských politických stran, zejména HDP, a politicky angažovaných osob a jejich příznivců, nezmiňuje ovšem nijak postavení běžných Kurdů a jejich případnou perzekuci ze strany orgánů veřejné moci.
24. Z předmětné citace ze zprávy Amnesty International Stav lidských práv na Turecku v roce 2020 plyne, že se týká popisu průběhu trestního stíhání některých funkcionářů HDP. Tolik ke skutkovým zjištěním zdejšího soudu.
25. Následující odstavce se věnují právnímu hodnocení nadepsaného soudu. Jedinou žalobní námitkou bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného.
26. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se azyl udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
28. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
29. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož paragrafu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
30. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
31. Předně krajský soud konstatuje, že po prostudování obsahu shora citovaných pasáží z dokumentů označených v žalobě žalobcem zjistil, že útlak v nich popisovaný se týká

především politických stran zastupujících Kurdy a jejich práva a jednotlivých politiků tyto strany reprezentujících, že by se ale násilí či útlak měl dít i vůči běžným obyvatelům kurdské národnosti, z těchto zdrojů nevyplývá. Jak soud ověřil ze správního spisu, žalobce sám při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 19. 1. 2022 uvedl: *„Nikdy jsem nebyl politicky aktivní, nikdy jsem nebyl členem politické strany nebo organizace. Pouze sympatizuji se stranou HDP.“* Žalobce ani nikdy netvrdil, že by měl v Turecku problémy kvůli svému původu pocházející ze strany státních složek, k postavení kurdských obyvatel uváděl, že je pro ně obtížnější pracovně se uplatnit, pravdivosti tohoto tvrzení nicméně zjištění učiněná zdejším soudem nenasvědčují. Na tomto místě lze uzavřít, že výše popsané události v Turecku se přímo netýkají osoby žalobce, neboť jak se sám vyjádřil, není politicky aktivní osobou, vůči nimž kroky turecké administrativy popsané v relevantních pasážích uvedených dokumentů směřovaly. Ať je tedy situace v Turecku sebekomplikovanější, žádný z jevů popsaný v žalobcem citovaných pasážích předmětných dokumentů není z hlediska osoby žalobce azylově relevantní.

32. Žalobce dále tvrdil, že Kurdové jsou v Turecku považováni za osoby „nižší kategorie“, a z toho důvodu jim není poskytována dostatečná ochrana ze strany bezpečnostních složek. Jak ale také sám uvedl, problémy s vyhrožováním jeho strýcem se s policií ani nepokoušel řešit, s odůvodněním, že policie nic neudělá, u rodinných záležitostí nezasahuje. K tomuto lze odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, tj. rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, kde tento soud stanovil, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Dále z rozsudku stejného soudu ze dne 22. 5. 2005 č. j. 1 Azs 160/2004 - 21, *„stěžovatel tedy vůbec nepožádal o pomoc ukrajinské orgány veřejné moci (policii, ombudsmana) a již z toho samého nelze uzavírat, že by mu nebyly způsobily pomoc poskytnout. Lze připustit, že v různých zemích může existovat nižší účinnost takové ochrany. To ale nečiní z takového ohrožení azylově relevantní „pronásledování“ a důvod pro udělení azylu tím ještě dán není.“* K tomu také srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006 č. j. 4 Azs 129/2005- 54 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 11. 3. 2004 č. j. 6 Azs 8/2003-44.
33. Jestliže žalobce tvrdí, že ochrana je v Turecku poskytována diskriminačním způsobem, pak z obsahu listin shromážděných žalovaným v průběhu správního řízení nelze dovodit, že by turecké policejní orgány ignorovaly oznámení o trestné činnosti jenom z toho důvodu, že oznamovatelem je Kurd. S žádným relevantním důkazem osvědčujícím takový závěr nepřišel ani žalobce. Nic takového nelze dovodit ani ze shora citovaných pasáží z dokumentů, na které se žalobce odvolával v žalobě. Z výše uvedené judikatury pak vyplývá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, neboť s ohledem na to, že žalobce nevyčerpal dostupné prostředky ochrany přímo v Turecku, nebylo možné dospět k závěru, že tamější orgány by žalobci ochranu neposkytly, nebo že by jimi poskytnutá ochrana byla nedostatečná.
34. Co se týká azylového příběhu žalobce, ten dle názoru zdejšího soudu neposkytuje dostatečně azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že mu v Turecku hrozí nebezpečí od jeho strýce, s jehož dcerou utekl do Izmiru. Nikde se nezmiňuje o tom, že by mu nebezpečí pronásledování hrozilo od orgánů veřejné moci Turecka. V tomto ohledu soud cituje relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, tj. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, *„žalobkyně v průběhu správního*

*řízení neuvedla žádný důvod, jenž by bylo možné podřadit pod zákonem o azyl taxativně vymezené důvody pro udělení azylu, když osobní a rodinné potíže a obavy z pronásledování ze strany soukromých osob těmito důvody nejsou a ani výhrůžky ze strany těchto soukromých osob nelze v daném případě považovat za výhrůžky namířené vůči rase, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro politické přesvědčení, ani součástí státní politiky, navíc bylo zjištěno, že se žalobkyně ve své domovské zemi nedomáhala pomoci ze strany státních orgánů.“ K tomu také z rozsudku téhož soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů.“ Azylově relevantní skutečností tudíž nemůže být vyhrožování ze strany strýce žalobce a to i s přihlédnutím k tomu, že tyto výhrůžky nebyly založeny na základech rasových, náboženských, politických, nebo třeba na základě sexuální orientace žalobce.*

35. Žalobce také uváděl, že nemohl snést nátlak rodiny v situaci, ve které si nebyl schopen najít stálé zaměstnání. K obdobnému skutkovému stavu vyjádřil Nejvyšší správní soud názor v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, kde stanovil, že „*obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu.*“ Zde krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na stranu 4, se kterým se v této části naprosto ztotožňuje.
36. Jak soud ze správního spisu dále zjistil, žalovaný si jako podklady pro rozhodnutí zajistil dostatek materiálů, viz odstavec 21 tohoto rozsudku. Dle názoru zdejšího soudu tak dostatečně zjišťoval skutkový stav věci, zabýval se situací v Turecku i postavením Kurdů v místní společnosti. Například z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z 19. května 2021 – Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi se podává, že Kurdové jsou v Turecku zastoupeni mezi vrcholnými politiky, důstojníky armády, známými herci, sportovci nebo podnikateli. Nic tak nenasvědčuje tomu, že by se žalovaný postavením Kurdů v Turecku nezabýval, naopak si v rámci svých možností opatřil dostatečný náhled do stavu turecké společnosti na to, aby si o něm dokázal učinit informovaný úsudek.
37. Dle názoru krajského soudu tak žalovaný zjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, tedy v úplnosti a tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Takto zjištěný skutkový stav věci mu pak umožnil přijmout ve věci i správné právní závěry. A to ať už ohledně závěru, že žalobce nesplňuje zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu (viz str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí), pro udělení mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu dle § 14 tohoto zákona (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) a ani zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu (viz str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí).
38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou vadu správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
39. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud

žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

#### **Poučení:**

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. října 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.  
samosoudce